

Arrest

nr. 133 573 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Melle, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 3 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Melle van 4 juni 2014 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 mei 2014 bij de diensten van de gemeente Melle een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van zijn huwelijk met een Indiase vrouw met permanent verblijfsrecht in België (bijlage 15bis).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 3 juni 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. De burgemeester van de gemeente Melle trof op 4 juni 2014 een beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag om toelating tot verblijf (bijlage 15ter). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 12 bis, §§ 3, 3bis of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 1, derde lid of artikel 26/1, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam: S.(...)

Voorna(a)m(en) : R.(...)

Nationaliteit: India

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats : (...)

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te verklaart te verblijven te: (...):

heeft zich op 23.05.2014 (dag/maand/jaar) aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk: Geen legaal verblijf in België”

2. Over de rechtspleging

2.1. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe te bepalen wie partij is in de zaak (cf. RvS 8 juli 2010, nr. 206.515; RvS 1 juli 2003, nr. 121.147).

2.2. De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij in haar nota met opmerkingen laat weten dat zij niet zozeer optreedt namens de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding aangezien deze de bestreden beslissing niet heeft genomen, doch namens de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Melle.

2.3. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10bis en 12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids-, van het zorgvuldigheids- en van het evenredigheidsbeginsel. Tenslotte voert verzoeker machtsafwending aan. Verzoeker formuleert zijn middel als volgt:

“Overwegende dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Overwegende dat de bestreden beslissing als motivering kortweg stelt : " geen legaal verblijf in België".

Overwegende dat art. 12 bis op grond waarvan verzoekende partij om toelating tot verblijf vroeg wegens gezinshereniging met zijn partner stelt :

(...)

Overwegende dat verzoekende partij zich op het ogenblik van de aanvraag in illegaal verblijf bevond.

Dat hij echter pas gehuwd was met zijn hoogzwangere echtgenote.

Dat hij dan ook op het ogenblik van de aanvraag in de onmogelijkheid was zich naar zijn land van herkomst te begeven om aldaar een aanvraag strekkende tot gezinshereniging te doen.

Dat verwerende partij niet onwetend kon zijn van deze elementen gelet op het feit dat dezelfde dag het huwelijk van verzoeker en zijn hoogzwangere echtgenote gesloten werd.

Dat dit impliceert dat verwerende partij geen juiste afweging dient te maken van de elementen van de zaak en dat het niet volstaat enkel te verwijzen naar illegaal verblijf om te besluiten tot niet in overweging name van de aanvraag strekkende tot gezinshereniging.

Dat in casu de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing perfect op de hoogte was van het feit dat verzoeker gehuwd was, dat dit immers een officiële acte is waarvan melding gemaakt wordt in de registers van de burgerlijke Stand en het rijks- en wachtregister, maar dat verwerende partij eveneens op de hoogte was of minstens diende te zijn van het feit dat verzoekende partij vader geworden was van een pasgeboren kind.

Dat de bestreden beslissing door enkel te verwijzen naar het illegaal verblijf van verzoekende partij dan ook geen afweging maakt van de voordelen voor de overheid bij het verlaten van het grondgebied en de nadelen voor verzoeker.

Dat zij dan ook tekortschiet aan de voorwaarden van art.1 en 2 van de wet van 19 juli 1991. Dat er om deze reden alleen al aanleiding is tot annulatie.

Dat immers door louter voor de toepassing van art. 12 bis te verwijzen naar de mogelijkheden van gezinshereniging bij legaal verblijf, onterecht art. 12 bis par 1 miskent wordt waarbij wel degelijk gezinshereniging kan bekomen worden vanuit illegaal verblijf indien buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

Overwegende dat het feit dat de echtgenote van verzoeker hoogzwanger was, niet kon reizen dan ook op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakte waarom verzoeker de aanvraag niet vanuit zijn land van herkomst kon doen. Dat hij dan immers ontegenzeggelijk de geboorte van zijn kind zou missen.

Overwegende dat bovendien op het ogenblik van de beslissing het kind van verzoeker geboren was.

Dat volgens art. 12 bis 1.7° rekening dient gehouden te worden met de belangen van het kind.

Overwegende dat daarnaast het redelijkheids-, en het proportionaliteitsbeginsel miskend worden, zoals ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State, en dat houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen.

Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.¹

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad van State en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.²

Een schending veronderstelt dat de overheid bij nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (Verwimp, nr. 82.011, 9 augustus 1999).

De redelijkheidsbeginsel houdt niet in dat de vergunningverlenende overheid haar standpunt niet zou mogen wijzigen als daar reden toe bestaat (Intercommunale Haviland, nr. 121.147, 1 juli 2003).

Het beginsel kan niet verantwoorden dat dwingende wettelijke of decretale bepalingen terzijde worden geschoven (Schaeveerbeke, nr. 204.496 28 mei 2010; Yanderauwera, nr. 193.926 van 8 juni 2009; nv Benoot Hedwig, nr. 130.722 van 27 april 2004).

Het evenredigheidsbeginsel, ook wel proportionaliteitsbeginsel genoemd, is een verdere invulling van het redelijkheidsbeginsel. Dit impliceert dat elk overheidshandelen evenwichtig moet zijn, dat daarin geen wanverhoudingen mogen bestaan en dat er door zo een handelingen aanvaardbare relaties tot stand moeten worden gebracht. Een wanverhouding herleidt een dergelijk optreden tot een onredelijke handeling.

Het evenredigheidsbeginsel geldt tussen de bestuurlijke overheden onderling of tussen de bestuurlijke overheden en hun ambtenaren of rechtsonderhorigen.

De bestuurlijke overheid mag aan de rechtsonderhorigen geen onevenredige lasten of beperkingen opleggen. In redelijkheid aanvaardbare lasten of beperkingen kunnen wel worden opgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

De motivering in de bestreden beslissing is manifest niet pertinent noch adequaat.

Dat desbetreffend echter geen enkele rechtvaardiging noch analyse gemaakt wordt.

Dat een motivering die enkel verwijst naar één wetsartikel zonder deze op de casus toe te passen, een stereotype motivering is.

Dat deze niet beantwoordt aan de voorwaarden van de materiële motiveringsplicht.

Dat verder de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledige en derhalve foutieve feitenvinding.

Dat immers uit geen enkel element van het dossier blijkt dat ook maar rekening gehouden werd met de omstandigheden van verzoeker.

Dat deze motivering niet kan overtuigen, niet pertinent is en is het in elk geval geen redelijke en zorgvuldige beoordeling op basis van de feiten die aan de basis van de aanvraag liggen.

Minstens dient gesteld te worden dat de beslissing niet afdoende, pertinent, zorgvuldig en evenredig motiveert.

** * **

Overwegende dat bovendien de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het privé- of gezinsleven uitmaakt, nu geen enkele aftoetsing gemaakt is tegen artikel 8 EVRM en het grondwettelijk recht op een gezinsleven.

Dat minstens in dat verband het proportionaliteitsbeginsel geschonden is.

Dat verzoeker nochtans samenwoont met zijn echtgenote en met zijn pasgeboren zoon en met hen een gezin vormt.

Dat de bestreden beslissing desbetreffend geen enkele afweging doet.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig op voormelde elementen.

Dat tenslotte de bestreden beslissing evenmin nagaat welke de levensomstandigheden zouden zijn van verzoeker ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat het risico op onmenselijke behandeling zelfs niet onderzocht werd.

Dat artikel 3 EVRM aldus eveneens geschonden wordt.

Dat ook op dit vlak de proportionaliteitsverplichting geschonden werd.”

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 10bis en 12 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen geschonden zouden zijn.

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.4. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 26, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag. Dit artikel uit het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven :

1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

(...)

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.”

De in artikel 12bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen waarin de vreemdeling zijn aanvraag om toelating tot verblijf bij het gemeentebestuur kan indienen, zijn de volgende:

“(…)

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

(...)

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

3.9. De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Melle stelde vast dat verzoeker “*Geen legaal verblijf in België had*”, waardoor hij in de onmogelijkheid verkeerde om de documenten bedoeld in artikel 26, §1, 1° van het vreemdelingenbesluit over te leggen, zodat hij op grond van artikel 26, §1, derde lid van het vreemdelingenbesluit een beslissing diende te nemen om de aanvraag voor een toelating tot verblijf niet in overweging te nemen.

3.10. In zijn middel betwist noch weerlegt verzoeker de vaststellingen van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Melle. Verzoeker bevestigt zelfs dat hij zich in een situatie van illegaal verblijf bevond, waardoor de beslissing als rechtsgeldig dient te worden beschouwd en er geen sprake lijkt te zijn van een onvolledige feitengaring. Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, zoals verzoeker beweert, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker wijst in zijn middel op een aantal elementen, met name zijn recente huwelijk, de gevorderde zwangerschap van zijn echtgenote en het feit dat niet werd nagegaan welke de levensomstandigheden zouden zijn van verzoeker ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Volgens verzoeker

beletten deze elementen hem om zijn aanvraag vanuit zijn land van herkomst in te dienen en hadden deze als *“buitengewone omstandigheden”* in de zin van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet moeten worden aangemerkt.

3.11. Blijkens het administratief dossier legde verzoeker op 23 mei 2014 volgende documenten neer in het kader van zijn aanvraag voor een toelating tot verblijf: bijlage 15bis, paspoort, geboorteakte, huwelijksakte, uittreksels belastingaangifte echtgenote 2011-2013, huurovereenkomst, uittreksel strafregister, medisch attest, attest mutualiteit en een inlichtingenfiche. Uit niets blijkt dat verzoeker zich in het kader van zijn aanvraag zou willen beroepen op buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet en die zouden bestaan uit de zwangerschap van zijn echtgenote en de nakende geboorte van zijn kind. Verzoeker kan de verwerende partij bezwaarlijk een onzorgvuldigheid verwijten doordat zij geen rekening zouden hebben gehouden met zogenaamde *“buitengewone omstandigheden”* die hij zelf niet had ingeroepen in het kader van zijn aanvraag. Naar analogie met het begrip *“buitengewone omstandigheden”* uit (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, vloeit uit artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet voor de vreemdeling de verplichting voort om de *“buitengewone omstandigheden”* ‘klaar en duidelijk’ uiteen te zetten (cf. RvS 4 mei 2007, nr. 170.816). Verzoeker kan bijgevolg van het bestuur niet redelijkerwijs verwachten dat er een belangenafweging zou gebeuren indien hijzelf in gebreke is gebleven om de buitengewone omstandigheden in het kader van zijn aanvraag toe te lichten.

3.12. Aangezien de aanvraag niet in overweging werd genomen, kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar artikel 12bis, §7 van de vreemdelingenwet waarin gesteld wordt dat *“terdege rekening (wordt) gehouden met het hoger belang van het kind”*, aangezien deze verplichting enkel rijst wanneer de aanvraag ten gronde wordt onderzocht.

3.13. Met de bestreden beslissing werd geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel zou als afzonderlijke beslissing kunnen worden aangevochten. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Om dezelfde reden, het gebrek aan een verwijderingsmaatregel, zijn een eventuele schending van het gezinsleven en daarmee van artikel 8 van het EVRM evenmin aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en staat niet in kennelijke wanverhouding tot haar motieven. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel. Er werd evenmin machtsafwending aangetoond in hoofde van het bestuur.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN